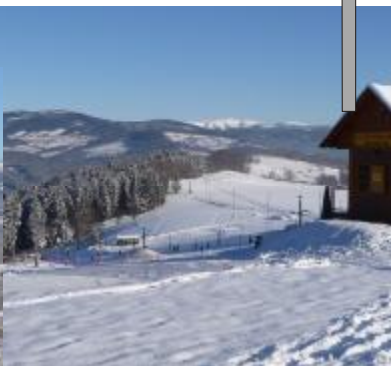
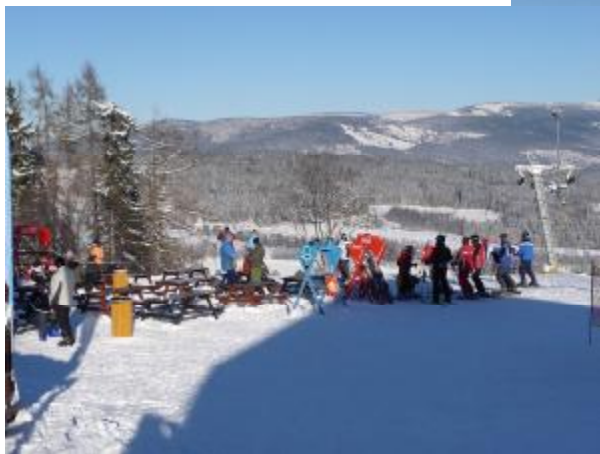
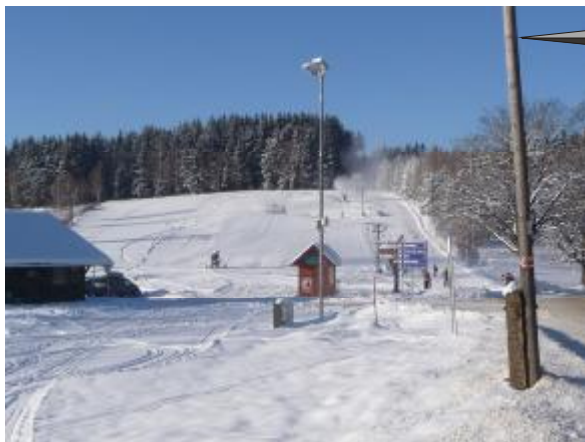

VĚTRNÍK

Leden - únor 2009

**ZPRAVODAJ MĚSTSKÉHO ÚŘADU
VE VYSOKÉM NAD JIZEROU**

Vážení spoluobčané,

nestačili jsme se ani ohlédnout a je tu opět nový rok. Dovolte, abych vám ještě jednou poděkoval za vaši práci a upřímnou snahu pomoci při zvelebování a výstavbě našeho města.

Pro naše město to byl, myslím si, úspěšný rok. Určitě se dalo udělat víc, no čas a finanční prostředky jsou neúprosné. Slibujeme vám, že to, co se nestihlo dokončit v uplynulém roce, se budeme snažit dokončit v roce 2009.

Většině z nás se nepodařilo splnit si osobní novoroční předsevzetí, ale nebudme proto smutní. Opět stojíme na prahu nového roku, kde si můžeme splnit všechny své představy, předsevzetí nebo sny.

Vážení spoluobčané, do nového roku vám všem ze srdce přeji hodně štěstí, zdraví, lásky, jak osobních tak pracovních úspěchů.

Šťastný a veselý nový rok, drazí přátelé.

Matura Jindřich, starosta města

Lyžařské vleky Šachty přes zasněžování byly poprvé spuštěny kolem 25. prosince 2008. Vlek Větrov začal jezdit už koncem listopadu a v provozu jsou i běžecské tratě a snowtubing na Petruškových vrších.

Můžete si vybrat.

HOVORY S

panem starostou

O vánočních svátcích odešlo čerpadlo a zhruba jeden den netekla voda. Na vině byl výpadek proudu a následně nenaskočilo ani náhradní čerpadlo. Vody bylo dost, ale nešla přečerpat. Na Tomášových vrších přestalo fungovat automatické odvzdušňování. Čerpadlo spravila přivolaná firma. Budou se kupovat dvě ponorná čerpadla, stejná jako u koupaliště, a budou umístěna ve vodárně u hřiště.

Zaměstnanci města museli kopat 7. ledna na dvoře kvůli ucpanému odpadu z domu č. 8 (pošta).

S firmou Elektros z Martinic byla tedy uzavřena smlouva na jeden rok. Na osvětlení města se ale projevila porucha, která nešla v mrazech opravit. Už by to mělo být v pořádku.

Z 20. zasedání konaného dne 15. 12. 2008

Byty: volné byty v č. 227 byly městským zastupitelstvem přiděleny G. Zelinkové (Praha), J. Nigrinové (Zlatá Olešnice) a P. Hlaváčovi. Volný byt v č. 8 po Jónových byl přidělen J. Maturové z č. 123. (*V č. 126 je plánováno nové topení u paní Ceplické a poopravené u paní Macháčkové*).

Panu Fišerovi byla schválena přístavba skladů a garáží do dvora směrem k hasičské zbrojnici.

Pro SDH bude zachováno bezplatné využívání hasičské zbrojnice a pro soukromé akce členů v sále poplatky 1600 Kč na otop.

Zamítnutí vstupu do Svazku měst a obcí Krkonoše – po zkušenostech

z minulých let nebyl shledán důvod, pro město z členství nic neplyne, jen se platí příspěvky (i když malé). Není to pro město přínosné ani důležité, přestože ostatní obce ve svazku jsou.

Naopak do sdružení obcí MAS (*místní akční skupina*) „Přijďte pobejt“ s územní působností Jilemnicka se Vysoké zapojilo – společné řešení finančních prostředků na projekty, přičemž je větší naděje na jejich získání.

I. Ř.

Citáty vážně i vesele

Lidé mají v Čechách ten zlovyk, že nejen říkají, nýbrž dokonce tvrdí, jak se mají špatně.

Jaroslav Hašek

Nedá se svítit.

Křižík

21. zasedání městského zastupitelstva

proběhlo v sále hasičské zbrojnice 19. 1. 2009 za účasti devíti (z toho pět se dostavilo opožděně) občanů a deseti zasedajících.

Jednalo se o pozemcích, koupi, prodeji, restituci atd. Byl odsouhlasen příspěvek 30 000 Kč pro ZUŠ Jablonec nad Jizerou s odůvodněním, že tam dojíždí 52 vysockých dětí. Neprošel návrh na zrušení přestupkové komise a její převedení do Semil. Částka 5 000 Kč bude poskytnuta na proškolení předsedy této komise. Další financování a fungování komise se nezmění. Byl zamítnut požadavek finančního příspěvku pro sestry pečovatelské služby, které jezdí do Vysokého ošetřovat domů kolem čtyřiceti občanů

ZE ŽIVOTA CÍRKVÍ

Církev československá husitská

K+M+B+ 2009

Mnozí si myslí, že tento nápis nade dveřmi domu je zkratkou počátečních písmen tří králů Kašpara, Melichara a Baltazara. Ve skutečnosti je to však zkrácené požehnání v latině: Christus mansionem benedicat (ať Kristus požehná tento dům). Mezi jednotlivými písmeny nejsou znaménka plus, ale křížky symbolizující žehnající úkon. Tři králové chodí od domu k domu, aby toto požehnání přinášeli a zároveň zavinšovali lidem do nového roku.

Společně s mými dětmi jsme se rozhodli obnovit tuto pěknou tříkrálovou tradici. Možná, že jste i vy někde zahlédli ve městě tři krále nebo vás dokonce i „přepadli“ u vás doma. Po tři odpoledne ve druhém lednovém týdnu jsme navštívili přibližně 30 stavení a příbytků ve Vysokém a přilehlých vsích. Zpočátku jsme neměli v úmyslu vybírat peníze, poněvadž jsme se nezapojili do oficiální Tříkrálové sbírky

s tím, že náklady hradí pacienti a zdravotní pojišťovna. Protože má město rozpracováno více bytů, byl návrh na přestavbu společenské místnosti v pečovatelském domě na jeden byt zatím ponechán, dokud nebude provedena kalkulace. Žádost o dotaci na rekonstrukci bytů v domě č. 123 – musí být nejdříve dokumentace a projekt, (což chybí dosud při výstavbě bytů v bývalé spořitelně) a finanční rozvaha. Na půdě by měly být nástavby, dole zachovány obchody (*Tano*, *Klenot*). Mělo by se rozšířit, eventuelně měnit topení. Dále má být vypracována tabulka na finanční prostředky k rekonstrukci vodovodu a kanalizace do roku 2018.

V diskusi se hovořilo o problému nahrnování sněhu na soukromé pozemky a o solení silnic. Nedošlo se k žádným uspokojivým závěrům.

Ohledně prezentace pozemků bylo navrženo zakoupit videoprojektor.

I.Ř.

Takhle se protahuje?

organizované Diecézní katolickou

charitou. Ale lidé nám sami od sebe chtěli dát nějaké peníze, tak jsem si řekl, že kdo bude chtít, může přispět na našeho indického chlapce, kterého jsme na dálku adoptovali právě prostřednictvím katolické charity. Mé děti tak svým koledováním získávali peníze pro jiné dítě, které nemělo takové štěstí jako oni, a narodilo se v bídě a hladem sužované Indii. Podařilo se nám vybrat 3.610 Kč, o které si náš chlapec polepší. Je to o to radostnější, neboť v dubnu chlapec oslaví desáté narozeniny. Vzhledem k tomu, že jsme chodili koledovat v mezidobí po Vánocích a před výplatami, je vybraný obnos potěšující a byl snad vyvrácen mýtus o šetrnosti Vysočáků. Dá-li Pán, rádi bychom koledovali i příští rok. Všem dárcům upřímně Pán Bůh zaplat'.

(JK)

ZDRAVOTNICTVÍ

Okénko z ústavu - 1. **ohlédnutí za rokem 2008**

Vstup do nového roku je vždy časem hodnocení a posuzování období předešlého, proto i my v Ústavu chirurgie ruky a plastické chirurgie ve Vysokém nad Jizerou v těchto dnech počítáme a hodnotíme výsledky loňského roku.

Kapacita provozu našeho ústavu je v současných podmínkách naplněná a poslední 3 roky se příliš nemění. Loni jsme hospitalizovali 3.073 pacientů (rok 2006 - 2.910, rok 2007 - 3.058) a

ambulancí prošlo 18000 pacientů.

A nyní od kvantity ke kvalitě. Medicína jako rychle se rozvíjející obor nám umožňuje využívat stále nové metody a postupy léčení a nové materiály, užití dvou novinek jsme zahájili jako první v České republice. Zavedli jsme do vějíře možností operací arthrosy sedlového kloubu ruky (kloub, který umožňuje otočení palce proti prstům) umělou náhradou jménem AREX, s níž dosahujeme výrazně lepších výsledků. Zlepšení kvality práce ale není levné. Jen na tyto náhrady jsme v loňském roce vynaložili téměř 630 tisíc Kč, které se nám promítnou ve vyúčtování až v letošním roce.

Dále vzhledem k tomu, že máme velmi bohatý školící program pro lékaře České i Slovenské republiky, zapůjčila nám firma G. P. S. Ofas s. r. o. speciální kostní instrumentarium Ap-tus. Jedná se o soubor dlah a šroubů na velmi přesné a šetrné operování. Toto instrumentarium výrazně zkvalitní korekce zlomených kostí a jezdí se na ně dívat mnoho dalších lékařů.

V souvislosti s novým sterilizačním centrem jsme začali zavádět do praxe jednorázové rouškování. Jedná se o soubor roušek ze speciálních materiálů, které nejsou bavlněné. Od roku 2012 se jiné rouškování nebude smět používat a u některých operací se jinak nerouškuje už nyní. V roce 2008 jsme na jednorázové rouškování věnovali částku více než 800 tisíc Kč. S podrobnostmi o těchto nových materiálech a problematice rouškování na ambulanci a sálech vás seznámíme v některém z příštích čísel.

Po dlouhé přípravě jsme v loňském

roce obdrželi od Ministerstva zdravotnictví ČR akreditaci na vzdělávání zdravotnických pracovníků v oboru plastická chirurgie, do kterého chirurgie ruky patří. Jsme tedy nadále školicím centrem v chirurgii ruky i plastické chirurgii pro Českou republiku. Na vzdělávání zdravotnických pracovníků i laické veřejnosti jsme získali čtyři dotace (dvě z Ministerstva zdravotnictví ČR, dvě z Krajského úřadu v Liberci).

K programu vzdělávání patří i účast našich zdravotnických pracovníků na kongresech a seminářích. MUDr. Fialová a MUDr. Kebrle se se svými přednáškami účastnili XIII. kongresu chirurgie ruky EUROHAND v Laussane (Švýcarsko). MUDr. Kebrle byl pozván k provedení ukázkových operací na klinice ve Vilniusu (Litva). Aktivně přednáškami jsme se účastnili na VII. Slovenském kongresu chirurgie ruky v Rajeckých Teplicích. MUDr. Kebrle dostal sponzorský dar k účasti na specializovaném kurzu Wiener Handkurse ve Vídni. Celkem naši lékaři a sestry vytvořili v loňském roce více než třicet nových přednášek.

Význam našeho ústavu se zvyšuje nyní v době finanční a výrobní krize, protože v místě vytváří více než šedesát pracovních míst.

Pro širokou veřejnost jsme uspořádali tři akce: Bál Po staru, tradiční adventní koncert s vystoupením paní Budweiserové a Den otevřených dveří, kdy jsme představili návštěvníkům novou centrální sterilizaci a všechny další provozy ústavu. Děkujeme návštěvníkům všech těchto akcí za jejich účast a finanční příspěvky. Všechny

jsou určeny na financování modernizace sterilizačního centra.

Hospodaření ústavu za loňský rok bude vyhodnoceno až po uzávěrce tohoto čísla, proto Vás o něm budeme informovat stejně jako o investicích a využití prostředků z regulačních poplatků v příštím čísle. Přejeme všem čtenářům pevné zdraví, hodně pracovní pohody a spokojenosti v osobním životě. A kdybyste potřebovali naši pomoc, neváhejte nás navštívit.

*Ing. Marcela Škodová,
ředitelka*

*MUDr. Alena Schmoranzová,
primárka*

Červený kříž ve Vysokém

Koncem loňského roku se sešlo deset členek ze sedmnácti v zasedací místnosti městského úřadu, aby se pobesedovalo o činnosti z předchozích let a hlavně na příští roky. Doplnily se údaje na evidenčních listech, s paní Javůrkovou, ředitelkou oblasti, se probíraly jednotlivé nabídky školení pro učitele ZŠ a ostatní zájemce. Na příští rok nezapomeneme na akce, na nichž se podílíme, ale nevykazujeme.

Radost dělají dárci krve, kterých je i ve Vysokém hodně a na konci loňského roku převzal Milan Liška bronzovou plaketu Janského. Stanislav Preissler stříbrnou a paní Ilona Poláčková dokonce zlatou. Gratulujeme jim a zároveň děkujeme.

A co rok 2009? Uvidíme, rozhodně však poskytneme možnost zdravotnického školení pro všechny zájemce a nejvíce by nás potěšilo, kdyby se k nám někdo přidal a přinesl s sebou dobré nápady. Paní Eva Kopalová ur-

čítě ráda vyřídí všechny formality pro nové členy.

Svatava Hejralová

VÍTE, ŽE...

1. prosince se nedalo po Vysokém takřka chodit. Rozčvachtaný **sníh**, neshrábnuto, **voda**, se střech padaly **ledy**.

4. prosince 2008 kolem 18. 30 hodin se pokusil o přepadení benzínové **pumpy** muž v kukle, ale příjíždějící auto ho vyplašilo, takže utekl. Sám se prý asi po týdnu udal na policii.

Silvestrovská **noc** na náměstí skončila bitkou.

O víkendech přistává na louce u lyžařského vleku Větrov vrtulník nebo i dva. Zájemci se mohou za větší poplatek proletět nad horami asi 10 minut.

V bytovém studiu můžete využít i sběrnou čistírnu **peří** a šití **dek**.

Ve výloze Crazy baru upoutá nabídka půjčování a prodeje **čtyřkolek** a **sněžných skútrů**.

Rodačka z Vysokého malá Ester Krivánková se narodila doma a po mnoha letech je přímo odtud.

Vysocký rodák Ing. Petr Jandura vystavuje do konce února v Městské knihovně v Jablonci nad Jizerou historické **pohlednice** převážně od jablonického fotografa Rudolfa Slavíka.

Výstava **Kalcit** ve Vlastivědném muzeu ve Vysokém nad Jizerou ze sbírky minerálů Josefa Malého z Rovenska pod Troskami potrvá od 4. února do 29. března 2009.

Panu Ivovi Vodsed'álkovi byl v listopadu na slavnostním zasedání Parlamentu – Poslanecké sněmovny ČR k 90ti letům českého letectví předán **diplom**, jaký uděluje každý rok jeden FAI (Mezinárodní letecká federace) se sídlem v Paříži za zásluhy v letectví. Největší celosvětová pocta, v tomto případě za obnovení balonového sportu v Čechách, vyznamenaného (nyní občana Vysokého) velmi potěšila.

Pozvánka Jiřího Jíny

Zveme vás na druhý ročník hudebního festivalu Spring Fest, který se uskuteční 18. dubna 2009 ve Vysokém nad Jizerou v divadle Krakonoš. Večer zahájí kapela Run(a)Way – vystoupí se svým alternative – rockem, Strictly Commercial vám zahrají vše možné i nemožné, skupina Green Smätroll bude střídat jazz a ska. Folkové a rockové písně Šatlavy potěší vaše uši a mladí týpci váš zrak, white – rocková kapela Michael vás zvedne ze židlí a v pozdní hodině festival zakončí melodic speed metalový Samhain. Těšit se můžete také na žonglování se světelnou show skupiny Ascarya a další doprovodný program. Jeden z vás také vyhraje paraglidingový seskok tandem. Více informací na WWW.SPRINGFEST.WZ.CZ

ŠKOLNÍ OKÉNKO

MŠ

Zápis dětí do mateřské školy ve Vysokém nad Jizerou se bude konat 1. dubna 2009 od 9.30 do 12.00 hodin na MŠ.

ZŠ

Zápis budoucích prvňáčků proběhl na ZŠ 28. 1. 2009.

Jarní prázdniny ve Vysokém nad Jizerou - ve dnech 16. – 22. února 2009.

Návštěva

Poslanecké sněmovny

Ve středu 19. listopadu 2008 jsme uspořádali exkurzi do Prahy. Cílem byla Poslanecká sněmovna Parlamentu ČR, kterou už v minulém roce navštívili někteří pedagogové. Zájemci ze 7. - 9. třídy si v tento den museli pořádně přivstat, protože z Vysokého jsme vyjžděli již ve 4.50. Některé však takové brzké vstávání odradilo a záměru jet do Prahy se vzdali.

Do Prahy jsme přijeli kolem osmé hodiny ranní. Měli jsme dost času se v autobuse trochu prospat a připravit se na cestu po Praze. Metrem jsme se dopravili do centra a krátkou procházkou dorazili až k budově, kde sídlí Informační středisko Poslanecké sněmovny. Zážitek střídal zážitek - pro-

mítání filmu o dělbě státní moci a o volbách, procházení detektorem kovu, který měl odhalit, zda něco nepronáší-

me do pečlivě střežené sněmovní budovy, a nakonec návštěva galerie Poslanecké sněmovny a některých dalších prostor. Jen hlavní sál (i když prázdný) pro nás zůstal nedostupný, což svým chováním způsobily některé předchozí exkurze. Pobavila nás i výstava velmi netradičních portrétů českých knížat, králů i prezidentů instalovaná v předsáli. Ve sněmovně se však ten den nesněmovalo, takže jediný živý poslanec, kterého jsme v budově potkali, byl pan Vidím.

Plní zážitků, informací o historii a fungování Poslanecké sněmovny jsme opouštěli budovu a vydali se směrem Pražský hrad. Foto u hradní stráže – to se přece nemůže vynechat! Pár snímků u katedrály sv. Víta, krásná vyhlídka z hradu na město a cesta po starých zámeckých schodech – to vše nás osvěžilo a naladilo na další program.

Ukončením dnešní návštěvy Prahy a zároveň malou odměnou byla návštěva kina Imax v paláci Flóra, kde jsme zhlédli 3D film Mumie. I přesto, že film byl zajímavý, trochu únavy, pohodlná křesla, příjemná hudba a nápor na naše zraky přes „muší“ 3D brýle způsobily, že někteří si trochu zdřímli. Z kina jsme se přemístili do přilehlých občerstvovacích stánků věhlasných jmen jako KFC nebo Mac Donald, které jsme postupně vyjedli.

Do Vysokého jsme se vrátili příjemně unavení před osmou hodinou večerní. Po vydařené exkurzi zvažujeme možnost, že na jaře bychom se mohli podívat do horní komory Parlamentu ČR - do Senátu.

*Mgr. Jana Sajdlová
Mgr. Radka Farská*

Třídíme odpady v rámci recyklohraní

Naše škola se zapojila do školního recyklačního programu Recyklohraní. Program pořádají neziskové společnosti ASEKOL, ECOBAT a EKO-KOM, které zajišťují sběr a recyklaci vysloužilých elektrozařízení, baterií a obalů. Cílem projektu je zvýšit povědomí o třídění odpadů u mladé generace a také zajistit recyklaci drobných vysloužilých elektrozařízení a baterií v co nejvyšší míře.

V rámci projektu Recyklohraní je naše škola vybavena sběrnými nádobami na použité baterie a drobné elektrozařízení. Sběrné nádoby poskytnuté společnostmi ASEKOL a ECOBAT jsou umístěny v 1. patře školní budovy.

Každý žák může do školy nosit nepotřebné drobné elektrospotřebiče (například starý mobil, kalkulačku, telefon, elektrohračku, drobné počítačové vybavení, discman nebo MP3 přehrávač) a baterie a akumulátory.

Naši žáci se mohou zapojit také do zábavných her a soutěží, výtvarných či fotografických úkolů a kvízů z oblasti třídění a recyklace odpadů, které budou organizátoři projektu zadávat.

Za nasbírané vysloužilé baterie a drobná elektrozařízení a splněné úkoly získá naše škola body, za něž žá-

kům budeme moci pořádit různé učební pomůcky, hry i vybavení pro volný čas. Katalog odměn a další informace o projektu jsou Vám k dispozici na www.recyklohrani.cz.

Všichni se můžete do Recyklohraní zapojit. Máte-li doma vybité baterie či vysloužilé drobné elektrospotřebiče, věnujte je dětem a přineste je (pošlete po dětech) do školy. Zajistíte tak recyklaci spotřebičů a dětem pomůžete získat body na nákup odměn.

Mgr. Marta Hájková

ISS

Něco pro motorkáře

V ISS Vysoké nad Jizerou mohou motorkáři studovat obor **autotronik** se zaměřením na **jednostopá vozidla**. Tento nový obor by měl poskytovat další odborné vzdělání žákům, kteří již získali vyučení v oboru automechanik nebo autoelektrikář.

Studium je **dvouleté**. Obor je ojedinělý v celé ČR, neboť je řešen jako **nástavbové studium** pro získání maturitní zkoušky. Dále si absolventi rozšíří odborné vzdělání v oblasti jednostopých vozidel, sněžných skútrů a čtyřkolek.

Pro tyto účely byla postavena **nová speciální dílna** odborného výcviku, kde žáci v rámci studia získají potřebné odborné znalosti. Vybavení dílny je na velmi dobré úrovni včetně výkonné brzdy a dalších zařízení. Dílny jsou moderně **vybaveny** všemi **speciálními přístroji** na opravu motocyklů (např. měřič geometrie po havárii, osciloskop na snímku otáček).

V nástavbovém ročníku studuje hodně závodníků, kteří se zúčastňují offroad závodů typu UFO Enduro Cross Country. Dokonce se rýsuje **motokrosový tým** podporovaný právě školou.

Integrovaná střední škola také spolupracuje s mnoha **motocyklovými firmami**: KTM (firma Univok), Moto Guzzi, Suzuki, Honda, Yamaha, za což jim patří dík.

Roman Kalkus

Z KULTURY

Divadelní kukátko

Limonádový Joe na vysockém jevišti

Divadelní spolek Krakonoš ve Vysokém nad Jizerou připravil tradiční vánoční premiéru, pro níž nacvičil hru Jiřího Brdečky Limonádový Joe. Premiéra i další reprízy zaznamenaly velký úspěch. S režisérkou paní Marií Trunečkovou jsem proto strávila velmi příjemnou chvíli, kdy mi o své inscenaci vyprávěla. Její slova se pokusím stručně opakovat:

Myšlenka na uvedení hry Limonádový Joe ve mně dřímala již dlouho, film jako již naši klasiku znám do nejmenších podrobností. Vystupují v něm naprosto jedinečné postavy, dokonale vykreslené do nejmenších detailů. Když je mi těžko, ráda se filmovým provedením opět potěším. Ale samotnou reali-

zaci na vysokém jevišti jsem dlouho oddalovala a zvažovala. Mezi členy Divadelního spolku Krakonoš jsem totiž neviděla vhodné herecké typy na obsazení hlavních rolí. Dále jsem si uvědomovala, že uvedení hry je limitováno hracím místem. I když je vysoké jeviště velké a je možné pracovat i s jeho nastavením, je třeba naprosto přesně zvažovat využití celého prostoru. Ani divadelní předloha nesplňovala záměr, s jakým bych chtěla představení provést. Nechala jsem se proto inspirovat předvedením titulu na jiných scénách a sama jsem si upravila filmový text, který mi plynul přímo z duše a z lásky k titulu.

Až v nedávné době se moje představa o hereckém obsazení začala pomalu naplňovat. Do Vysokého se vrátil Adam Bartoň, který splňo-

val vizi o hlavním představiteli. Adam ale není jen hercem, pro celé představení rozepsal hudbu, provedl korepetice a s celým nácvikem mi pomáhal a

doplňoval jako pomocný režisér. Nastal také pravý okamžik pro vysoký soubor, kdy se objevovalo možné herecké obsazení i

v dalších rolích. Dále byla vhodná atmosféra pro přípravu představení s širokým obsazením a živou hudbou. Celý kolektiv se těšil na to, že se bude po mnoha letech hrát zase „velké divadlo“. Proto i představitelé malých rolí chodili velice rádi na zkoušky, cvičili s nadšením a radostí a jejich výkony si nic nezadaly s úrovní hlavních osob.

Zahrát si tentokrát mohl každý, kdo projevil zájem, proto se na jeviště vrátilo mnoho herců střední a starší generace.

Příjemným obohacením je začlenění mnoha mladých tváří – nováčků na jevišti. Pro role kovbojů k nám přišli chlapi z oddílu kopané, kteří pod vedením pana Miroslava Manharta nacvičovali již od června „chlapskou zábavu“. Vžili

se do svých rolí s ohromným nasazením, nikdo by v nich nepoznal herecké začátečníky. Sportovně – herecký

duch jejich okamžiků na scéně se projevoval i v tom, že pokaždé ukápl alespoň trochu krve. Svou první divadelní premiéru zažily i tanečnice ze Základní umělecké školy z Jablonce nad Jizerou, dodávající scéně mladou ženskou krásu a rozvernost.

Nezastupitelnou úlohu na úrovni představení má živá hudba. Muzikanti zkoušeli dvakrát týdně a stala se z nich sehraná kapela, přestože do ní vstoupili dvě nové mladé tváře. Přáním všech členů našeho spolku jistě bude jejich setrvání v další činnosti u našeho divadla, aby tak doplnili řady zkušených muzikantů.

Zajímavým výrazovým prostředkem se stala videoprojekce. Původní záměr byl takový, že Joe přijede od Marynkova kříže na běloušovi do Vysokého, vstoupí do divadla a tím začne samotná hra. Konečná realizace dopadla bez bělouše, přesto tento prvek představení výrazně obohatil. Mladí technici se videoprojekci věnovali s dokonalostí profesionálů, koupili si pro tento účel i novou stříhačku. Zájem techniky přinesl svůj výsledek, např. záznam obrazu přesně korespondoval s délkou písni.

Představení je vzhledem k technické náročnosti a velkému hereckému obsazení připraveno pouze pro místní scénu. Proto jsem velmi ráda, že můžeme opakovaně naplnit hlediště diváků. Zájem diváků mě mile překvapil. Bylo již odehráno pět vyprodaných představení (téměř 1200 diváků) a další se připravují. Přicházejí návštěvníci vysoctí, ale i hosté zdaleka; mnozí chtějí vidět představení opakovaně. Těší mě hřejivý pocit, kdy mohu sle-

dovat neopakovatelné souznění publika s kolektivem padesáti zúčastněných osob, kteří ze sebe s láskou a pokorou vydávají to nejlepší, co může ochotnické divadlo dát. Dali představení své srdce.

Na závěr bych chtěla poděkovat paní režisérce, celému zúčastněnému kolektivu a sponzorům a pozvat Vás na další představení, které se koná **21. března 2009 v 16.00 a 19.30 hodin.**

Z vyprávění režisérky paní Marie Trunečkové sepsala Ing. M. Škodová

Pozvánky Divadelního spolku Krakonoš

Loutkové představení Čertův švagr

Pohádku Boženy Němcové „Čertův švagr“ znají děti, rodiče, prarodiče v různých divadelních i filmových úpravách. Divadelní spolek Krakonoš by Vás chtěl pozvat na tento titul v loutkovém představení dle předlohy Jaroslava Průchy v režii Jana Hejrala st. Protože hrajeme pohádku s tradičními vysockými loutkami, tak vedle Petra, hodné a zlé princezny, mnoha čertů a dalších pohádkových postav nesmí chybět náš tradiční Kašpárek.

Zveme vás v průběhu všech cyklů jarních prázdnin **každé úterý od 17.00 hodin !**

Bály

Divadelní soubor Krakonoš zve také na své plesy

– divadelní maškarní bál - 14. 2. 2009 ve 20 hodin – tentokrát ve stylu „Láska je láska“

– dětský maškarní bál - 15. 2. 2009 ve 14 hodin.

Velikonoční představení

Divadelní soubor Krakonoš pozval na velikonoční svátky své přátele z divadelního spolku Vojan v Libici nad Cidlinou, kteří nám zahrají dne **12. dubna 2009 v 19.30 hodin** komedii Francise Joffa „**Prázdniny snů**“.

Dle našich přátel v Libici je to klasická situačně stavěná komedie, plná zápletek, záměn, nedorozumění i trapných situací, které vzniknou, když realitní kancelář pronajme jeden dům několika zájemcům, když se do partnerských vztahů vetře podezření a s tím spojená žárlivost, když se v napjatých situacích řeší generační problémy, když ...

Srdečně zveme na všechny naše akce!

Výroční schůze hasičů se konala v sále hasičské zbrojnice v sobotu jedenáctého ledna 2009.

OBČANSKÁ SDRUŽENÍ

Exkurze mezi myslivce v Kalifornii

Myslivecké sdružení Kalifornie Vysoké nad Jizerou hospodaří v honitbě pronajaté od sdružení vlastníků honebních pozemků - Honebního spolčenstva Vysoké nad Jizerou. Nachází se v katastrech obcí Vysoké nad Jizerou a Stará Ves na ploše 611 ha. Honitba je složena ze 185 ha zemědělské půdy, 165 ha lesní půdy, 1 ha vodních ploch a 260 ha ostatních ploch. Hlavním cílem spolku je management původních druhů zvěře ve zdravém životním prostředí, které odpovídá jejím přirozeným potřebám. Navazujeme přitom na bohaté tradice a zkušenosti myslivců na Vysocku za uplynulá léta.

Přírodní podmínky Vysokého nad Jizerou a jeho okolí umožňují chov

srstnaté i pernaté zvěře. MS Kalifornie plánovaně hospodaří se zvěří srnčí a zvěří drobnou – zajícem polním a bažantem obecným. V přírodě zde může nehluchý pozorovatel spatřit některé další druhy zvěře a zvířat. Kromě li-

šek, kun, tchořů, ondatr, jezevců také zvěř černou (prase divoké), a čas od času zde přebíhá zvěř jelení. Z pernaté zvěře výčet uvedených druhů rozšiřují kachna divoká, holub hřivnáč, straka, vrána, sojka, hrdlička, špaček a další ptačí zástupci. V době tahu můžeme obdivovat osobitý let sluky lesní. V posledních letech, vzhledem k celoročnímu há-

jení některých ptačích druhů, dochází k nárůstu počtu dravých ptáků – kání, jestřábů, poštolek, ale i krkavců, vran, volavek a sov. Například výr velký je významný predátor drobné zvěře. Tyto druhy

nemají přirozené nepřátele a při dostatku potravy hrabošů a jiných drobných živočichů, jejich stavy graduji.

Množství kusů jednotlivých druhů zvěře, jejich nejvyšší normované a nejnižší povolené početní stavy jsou stanoveny v rozhodnutí orgánu státní správy myslivosti o uznání honitby. V honitbě Kalifornie Vysoké nad Jizerou jsou určeny normované stavy pro druhy zvěře srnec obecný, zajíc polní a bažant obecný. Povinností myslivců je udržovat tyto stavy mezi maximálním a minimálním povoleným počtem kusů zvěře na optimální úrovni. To znamená, že v honitbě by mělo být nejvýše tolik zvěře, aby se uživila a netrpěla hladem a přitom nepůsobila zvýšené škody a nejméně tolik, aby se mohla sama přirozeně rozmnožovat. Především spárkatá zvěř vlivem nedo-

statku potravní nabídky může působit velké škody na zemědělských a lesních porostech, kde jsou škody často nezvratné. Aby se těmto škodám předcházelo, na podzim v době „nouze“, po sklizení obilí a dalších zdrojů přirozené potravy, začínáme přikrmovat zvěř jadrným, dužnatým a objemovým krmivem v krmných zařízeních. Pří-

pravě a předkládání zásob sena, obilí, jeřabin, žaludů, kaštanů, krmné řepy a dalších, věnují všichni myslivci nemálo svého času.

Velikým problémem ve vztahu ke škodám zvěří je v posledních le-

tech stále stoupající počet divokých prasat. Změnou zemědělských postupů v pěstování tradičních komodit ve prospěch velkoplošných porostů kukuřice, obilí a dalších vysokostvolých rostlin (kmín, mák), se v těchto porostech vytvořily vhodné potravní, klidové a krytové podmínky nejenom pro černou zvěř. Ta se následně soustřeďuje v dozrávajících porostech zmíněných plodin, kde mimo jiné působením obrovského tlaku „návštěvníků“ lesa – nárůstu turistů, houbařů, volně pobíhajících psů, cyklistů a zejména některých nezodpovědných motorkářů, nachází vhodnější podmínky pro svůj život. Za těchto okolností je velice obtížné redukovat početní stavy černé zvěře, protože z krytu vychází převážně v noci, kdy se cítí v bezpečí. Naproti tomu v zimních měsících je

zvěř rušena „zimními lidskými aktivitami“, soustřeďuje se v hustých mladých lesních porostech, které jí poskytují klid a kryt. Obtížně se však dostává ke zdrojům potravy, a proto konzumuje mladé letorosty a výhonky dřevin, jelení zvěř loupe kůru ze stromů. Malá druhová pestrost zemědělských plodin, veliké pastevní areály pro skot a především stále výkonnější zemědělská technika a silniční doprava jsou spolu s vysokými stavy výše zmíněných predátorů limitujícími faktory pro rozvoj drobné zvěře, především zajíců a bažantů. Zcela vymizeli dříve velmi hojně zastoupené koroptve polní. Pouze z vyprávění starých myslivců známe tetřeví a tetřívčí toky. O důvodech tohoto stavu se dlouhodobě vedou odborné diskuse, bohužel bez pozitivních výsledků. S měnícím se způsobem života lidí dochází stále více ke střetům zájmů člověka a volně žijícími živočichy. Nezbytné bude, abychom se více zaměřili na vytváření vhodných podmínek pro život zvěře. Především jde o zvyšování druhové pestrosti plodonosných dřevin, vytváření krytových a klidových podmínek a také políček pro zvěř. Toto bude možné realizovat pouze za pomoci a podpory veřejnosti, zejména vlastníků vhodných pozemků.

Péče myslivců o honitbu spočívá také ve výstavbě a udržování mysliveckých zařízení (krmelců, zásypů,

slanisek a napajedel pro zvěř, posedů). MS Kalifornie vlastní areál, jehož součástí je lovecká chata, objekt voliéry bažantnice a malý rybník. Areál slouží především k odchovu bažantích kuřat a kachňat. Na podporu stavů drobné zvěře zde bylo v minulých letech odchováno a do honitby vypuštěno řádově 300 bažantů a 100 kachen. Vypuštěno bylo také 7 zajíců pro „oživení zaječí populace“ z umělého odchovu. Vodní nádrž neslouží pouze pro chov kachen a rozmnožování obojživelníků. V rybníce již několik let prosperují některé druhy ryb např. kapr, amur, lín a další bílé ryby. Dne 16. listopadu letošního roku proběhl výlov rybníka, kterého se zúčastnilo také mnoho zástupců veřejnosti. Po vypuštění rybníka nastala očekávaná chvíle výlovu. V nevlídném počasí se podařilo za úsilí všech přítomných z bahnitého

dna vyzvednout 79 kaprů, 1 amura, 3 líny a 50 kg bílé ryby. 22 velkých kaprů bylo rozděleno mezi „rybáře“ a přihlížející, zbytek ryb byl zakomorován do rybníka Suez.

Po jarní opravě hráze bude opět rybník osazen rybami.

Kromě řady povinností je jedním z práv uživatele honitby zvěř lovit a ponechat si zvěř získanou lovem. Samotný odstřel se řídí přísnými pravidly, stanovenými v zákoně o myslivosti. Vycházejí z chovatelských zásad pro zvýšení kondice a zdravotního stavu dané populace zvěře. Proto se před-

nostně loví staré nebo nemocné kusy, udržuje se stanovený poměr mezi samci a samicemi a počet kusů v jednotlivých populacích zvěře. Veliký význam má lov na veterinární prevenci. Ulovená zvěř je pravidelně vyšetřována na přítomnost původců různých nemocí, často přenosných na člověka. Zde je proto poslání myslivosti nezastupitelné. Produkci „zvěřiny“ (název pro maso ulovené zvěře) v honitbě Kalifornie tvoří plnění plánu lovu zvěří srnčí, zaječí zvěří, pernatou bažantí a kachní zvěří. Tento plán schvaluje vlastník honitby a je pro myslivecké sdružení závazný. Na základě povolení orgánu státní správy myslivosti můžeme dále lovit černou zvěř a stanovený počet jelení zvěře. Získaná „zvěřina“ je částečně rozdělena mezi členy, část produkce je věnována na společenské akce pro veřejnost a konání spolkových schůzí. Kromě individuálního lovu členů sdružení jsou pořádány společné lovy. V našich podmínkách se jedná především o společenskou událost, kdy se sejdou lidé se společnými zájmy, vymění si zkušenosti a setkají se s přáteli. Jde o jakési zhodnocení celoroční práce pro zvěř.

Tak jako v uplynulých letech, proběhl dne 1. listopadu společný hon na drobnou zvěř. Předem sečtené počty zvěře v honitbě nám umožnily naplánovat lov zajíců, bažantů a kachen. Za pěkného slunečného počasí, za hojné účasti lovců a honců bylo v sedmi „lečích“ uloveno 33 kachen, 11 bažantů kohoutů, 1 zajíc a 1 liška. V duchu mysliveckých tradic byla zvěř uložena na „výřadu“, kde jí lovci a honci vzda-

li poctu a zhodnotili průběh honu. Na závěr honu proběhla v hasičské zbrojnici tradiční „Poslední leč“. Akce byla přístupná veřejnosti, podávala se zde myslivecká kuchyně a proběhla bohatá tombola se zvěřinou a při mysliveckých melodiích mohli přítomní předvést své umění zpěvu a tance. „Myslivecký soud“ potrestal drobné prohřešky proti mysliveckým tradicím a byl veselým zpestřením zábavy.

Myslivost je také péčí o životní prostředí všeobecně. Naše sdružení spolupracuje se Zemědělským družstvem Horal Vysoké nad Jizerou při oplocování pastevních areálů. Tímto způsobem získáváme část obilí pro přikrmování zvěře. Účastníme se na ochraně a údržbě okolní krajiny. Například v minulých letech jsme se podíleli na jarním úklidu ulic Vysokého a na úklidu opadaného listí v městském parku. Ve spolupráci s Terénní službou Krkonošského národního parku jsme uskutečnili sběr odpadků v KRNPu. Zde nesmíme zapomenout na zapojení mládeže. Mladí adepti „mysliveckého a rybářského cechu“ jsou nám neocenitelnými pomocníky a také příslibem, že naše úsilí bude mít zdatné pokračovatele.

V loňském roce uspořádalo naše myslivecké sdružení dětský den pro žáky Základní školy ve Vysokém nad Jizerou. Žáci měli možnost získat zajímavé informace z myslivosti, kynologie, střelectví a sokolnictví. Zároveň proběhla soutěž o nejlepší výtvarné dílo s tematikou myslivosti. Vítězné práce byly odměněny drobnými cenami. Z prostředků mysliveckého sdružení jsme věnovali finanční částku pro

letní tábor mladých rybářů, vedených MUDr. Košelkou. V létě jsme uspořádali soutěž v lovu ryb na udici, která se konala na rybníčku v areálu myslivického sdružení.

Na závěr bychom chtěli vyjádřit naději, že tento článek alespoň částečně pomůže obhájit smysl myslivosti v očích veřejnosti. Bez znalosti podstaty věci, často pouze z médií, vnímá značná část lidí myslivce jako surovce, kteří jenom zabíjejí zvířátka. Na tomto místě bychom chtěli apelovat na všechny návštěvníky přírody, aby si při svých rekreačních a zájmových aktivitách vzpomněli také na zvěř a její životní potřeby a projevíli vůči ní alespoň minimum tolerance.

Hospodář Jiří Poláček

Z HISTORIE

Městská kronika

Rok 1933 – 7. část (poslední)

V tomto roce je zaznamenáno asi 8 legionářů bydlících v obci.

Dále se kronika zabývá např. statistikou odporažených kusů na městských jatkách a souhrny různých

záležitostí včetně péče o nezaměstnané.

Stavby a přestavby v tomto roce: Jaroslav (truhlář) a Anna Jandovi u silnice ke Staré Vsi – rodinný domek č.319. Marie Novotná a Ludmila Hodycová – rodinná vilka s č. 320 pod čínžovním domem. Anna Veinerová (Vitvarová) na pozemku zakoupeném od Kristiny Kramářové včetně udržování pomníku sv. Anny – menší domek č.318. Dům č. 51 (obchod sou-

kenným zbožím, prádlem) prodala Josefu Kučerovi (domovníkovi v divadelní budově), faktoru koral. Josef Dvořák, stavební truhlář zakoupil sešlý dům č. 40 a vystavěl zděný domek. Antonín Večerník, úředník Legiobanky v Praze povedl přestavbu svého domu č. 182 (manželka je dcera bývalého perníkáře Bartoníčky Antonína). Karel Haas, kloboučník, provedl přestavbu krámu a úpravu fasády do ulice u domu č. 133, koupeneho od Josefa Půlpána, koláře. Marie Zajícová, manželka revidenta Národní banky v Hradci Králové ukončila stavbu rodinné vily č. 317. Stavba, kterou projektoval architekt Josef Pomykáček, má pěkný vzhled.

Stavby prováděli stavitelé Bohuslav Urbanec ze Sklenařic nebo zdejší Oldřich Zitek.

Prodej domu u náměstí Jana Vodseďálka, koláře, č. 247 Anežce Nesvadbové. Josef Řehořek, soukromník, prodal jednopatrový dům na náměstí Karlu Bartoníčkovu, cukráři. Anna Žitná, rolnice, převádí reality na svého bratra Josefa Nečásku, řezníka a hostinského č. 124 podle poslední vůle.

Stav domů ke dni 31. 12. 1933: 259 celkem, nestojí 61 a poslední číslo popisné je 320.

Počet úmrtí - celkem 25 osob ve Vysokém bydlících, z toho 13 žen a 12 mužů.

I. Ř.

Pokračování příště.

Dům u Heřmanských

Mnozí občané Vysokého se jistě ještě pamatují na ten starý dům

s podloubím na náměstí. (č. 117) Dnes na tom místě je obchod Jednoty.

Dole býval hostinec (*U Dědků*) a po jeho zrušení tam měl sklad a dílnu pan lakýrník Mařatka. Naposled zde byla nějaký čas i květinová síň. Dům patřil po několik generací rodině

Heřmanských. Já tam pamatuji pana radu Heřmanského, který do Vysokého z Prahy jezdil každé léto se svou manželkou a dcerou Věrou (mou kamarádkou). Dále tam po ovdovění bydlela paní Štětková, sestra pana Heřmanského, se svým trochu zvláštním dospělým svobodným synem Otáčkem. Ten po její smrti dost zpustnul a jednou, když se vracel z hostince, upadl doma na příkrých schodech a zabil se. Jeho část domu patřila potom městu, protože neudělal poslední vůli.

Věrka se provdala za akademického malíře Václava Menčíka, ona byla grafička. Byli bezdětní. Celé léto vždy trávili ve Vysokém. My jsme se s nimi hodně přátelili a dost často jsme k nim chodili

na návštěvy. Tam se besedovalo, protože přicházely i další dvě rodiny.

Byl to prof. MUDr. Lubor Oberfál-

cer – Jílek s manželkou Helenkou a synem Ondrou. Jméno Jílek si rodina Oberfálcerova (otec Lubora byl náš známý jazykovědec, jezdili mnoho let do Vysokého), dala po válce. Bylo to dívčí jméno Luborovy maminky. Bohužel Lubor v osmačtyřiceti letech podlehl zákeřné ne-

moci. S paní Helenkou si dodnes píšeme.

Dále tam chodívali prof. Dr. Zdeněk Fiala s manželkou dr. Gabrielou Čechovou (nechala si po provdání své dívčí jméno). Byli bezdětní. Zdenkova maminka byla z Vysokého, dcera ředitele záložny pana Petráka. Fialovi nejdříve bydlívali o prázdninách u tety Petrákové a po její smrti se nastěhovali k Heřmanským po Otáčkovi. Zdeněk byl velice přísný profesor. Přednášel na univerzitě. Vyžadoval od studentů skutečně

dobrou přípravu ke zkouškám, dost často od zkoušek vyhazoval. Jinak to byl dobrák, pravý vědátor. Napsal dvě historické knihy: Přemyslovské Čechy a Předhusitské Če-

chy (*obě jsou ve fondu naší městské knihovny – pozn. red.*). Rád chodíval sám na dlouhé procházky, nejraději do

Jilmu, a cestou přemýšlel o své nové knize. Když zase jednou odešel, tak my tři ženské – Věrka, Ela a já – jsme mu uklidily jeho pracovní stůl. Pečlivě jsme pozavíraly rozetvorené historické knihy, papírky s poznámkami jsme shrnuly do krabice. Když se Zdeněk vrátil, on, klidný člověk, začal zuřit a nám třem hrozně vynadal, protože měl vše chronologicky připraveno pro psaní své knihy. Ale za chvíli se uklidnil a jen nás žádal, abychom už nikdy jeho stůl neuklízely. Zdeněk měl cukrovku a Ela ho později v Praze vozila na dialýzu, při té v nemocnici v 54 letech zemřel.

Ráda na ty hezké besedy u Heřmanských, v tom krásném pokoji se starými ornamenty vymalovaným stropem, vzpomínám.

Dům byl pod ochranou památkářů. Ale bylo rozhodnuto ho zbourat a postavit tam obchod Jednoty. Památkáři nezmohli nic ani písemnými ani ústními intervencemi proti tehdy všemocným úřadům. Část po Otáčkoví patřila městu, protože nezanechal závět'. Dům byl zbourán. (1978) Věrka, která Vysoké tak milovala, zanevřela na něj a už nikdy do Vysokého nepřišla. Ke mně občas jezdila paní dr. Čechová. Ta však zemřela tragicky na rekreaci důchodců na Konopišti.

Taková je historie toho starobylého domu u Heřmanských.

Miloslava Hausmannová

(Pozn. red. – Jediný dům se zachovalým nezazděným podloubím patrně památkově chráněný bohužel nebyl.

Stál už před požárem města, tedy před rokem 1834 – možná v kamenné podobě přibližně od r. 1750 –, a poškozený po požáru byl znovu rychle vystavěný. Hospoda U Dědků zanikla v r. 1940. Poslední nájemci byli Koldovští a jejich dcera vzpomínala (r. 1976, zapsáno F.Jandovou), že jméno Dědek v souvislosti s jeho pohřbem se objevuje v zápiscích Věnceslava Metelky. Dům byl před zbouřením neopravovaný, neudržovaný a tudíž zchátralý. Přestože majitelka vlastnila tři čtvrtiny domu, nebylo jí povoleno opravy provádět.

- z materiálů Vlastivědného muzea)

Ze života zapadlého vlastence Věnceslava Metelky – rok 1863, 15. listopadu (výťah I.Ř.)

Zítřka má ve Vysokém pohřeb můj dobrý starý kamerád Jan Dědků. Byl výtečný hudebník, hrával violoncello, housle, piano i varhany poněkud. Mnoho not napsal. Zůstaly po něm housle od Mikuláše Amatiho 1602 stavěné. Soudil bych o nich, že jsou pravé. Byl horlivý vlastenec, rozhodný federalista. Spolu jsme chodili ve Vysokým do školy, u jeho strejčka Nykrýna se učili housle. Asi 44 let jsme kamerádili a jakživi ani slovo zlé spolu neměli. Měl dvě dcery, které neměly chuti do hudby. Znal jsem jeho otce Václava Dědkova, koncertistu, velmi dobře. Jan je 56 let a já tolikéž křížů mám.

Šibřinky

První poválečné byly v únoru ve čtyřicátém šestém roce. Protože ty předválečné nasadily laťku hodně vysoko, nechťeli se ani tentokrát sokolové nechat zahanbit.

Vzpomínky na válku a okupaci byly stále ještě živé, a tak byl pořadatelé zvolen ráz „Z pohádky do pohádky“ s půlnoční scénou o statečném Honzovi a princezně Svoboděnce, kterou zlý drak vězní ve své sluji. Byla to vlastně alegorie na předchozí dobu.

Stěny sálu byly celé zakryté papírem a profesionálně vymalované pohádkové postavy a výjevy dovršil hrad, postavený v průčelí sálu. V pravém rohu hradní brána s věží, v levém barbakán pro hudbu, byly propojeny zdí a ochozem se zubatým cimbuřím. Prostor uvnitř hradu a za ochozem sloužil jako šatna pro účinkující. Celé to bylo postaveno dobrovolnou prací, bylo ctí každého člena Sokola zúčastnit se jakýmkoli způsobem příprav.

Zatím co se ve velkém sále stavěla dekorace, v malém sále se nacvičovala půlnoční scéna, navrhovaly a šily kostýmy, což vůbec nebylo jednoduché. Textil byl ještě na šatenky, bodů málo a látek ještě méně. S mým kostýmem Víly – Pohádky mi pomohla vrchní sestra Božena z nemocnice. Odvinula z velkého balíku gázoviny tolik metrů, kolik bylo na vzdušnou vílí řízu potřeba. Konečný výsledek bohatě splnil svůj úkol.

A tak o půlnoční scéně, kterou uváděl Černokněžník (Karel Bartoníček), se díky světelným efektům Pepy Hejrala objevila na cimbuří Víla – Pohád-

ka a vyprávěla, jak: „Princezna Svoboděna v pláči trávila dny jen v sluji dračí...“ a celá ta pohádka se dole před hradem odehrávala, tančily víly, permoníci a další pohádkové bytosti ukázali statečnému Honzovi (Vašek Nečásek) cestu k dračímu hradu, darovali mu meč, kterým zlého draka přemohl a princeznu Svoboděnu (Jiřina Mařatková – Ďoubalíková) vysvobodil.

Když spolu s princeznou vycházel z hradu, všichni se radovali, jedli, pili, hodovali, dobrou vůli spolu měli a tancovali, dokud muzikanti hráli.

Anna Čerovská

ROZHOVORY

Ne každé dítě chodí do školy

*Případ učení dítěte doma vlastními rodiči stále ještě není běžný a ve Vysočém je přímo ojedinělý. Většina lidí o této problematice moc neví a tak jsem položila několik otázek osobě nanejvýš povoláné zasvěceně odpovídat, matce pěti dětí, paní **MAGDALENĚ BARTOŇOVÉ**.*

Co vás vedlo k tomu učit své děti doma?

Začalo to možná tím, že naše děti nechodily do mateřské školky. Byla jsem doma na mateřské a nebyl důvod, školku jsem měla přece doma. První dítě je vždycky šok, spotřebuje všechnen váš čas, vyžaduje absolutně vaši nepřetržitou pozornost, všechno jej musíte pracně naučit, jak se sedí u stolu, jak se drží příbor, jezdí s autem, jak správně mluvit, jak se oblékat, ...

prostě všechno. Ve chvíli kdy tohle všechno umí, přijde na svět jeho sourozenec a vy, v domnění, že budete potřebovat stejnou dávku heroického úsilí, dáte první dítě do školky a můžete začít se vším znova. Taková je obecná zkušenost. Ovšem když si dítě necháte doma, to mladší jednoho dne chytí správně příbor, sedne si ke stolu a dělá všechno samozřejmě, ačkoli ho to nikdo neučil. Učí se pozorováním staršího sourozence. Najednou máte paradoxně víc času, sourozenci neztrácejí kontakt a navíc jsou děti ohromně spokojené, protože jsou doma s maminkou.

Tenhle model nám velmi vyhovoval. Pak jsme se seznámili s možností mít doma nejen školku, ale i

školu. Naši velmi blízcí přátelé měli domácí školu už pár let, a mohli jsme tak nakouknout do kuchyně domácí školy zblízka, líbilo se mi to, viděla jsem spoustu výhod. Začala jsem se o toto téma zajímat, sehnala jsem si informace a také jsme jeli na seminář o domácím vyučování, kde jsme mohli naše starosti konzultovat s jinými rodiči a seznámit se s jejich zkušenostmi. Domácí škola má velkou tradici v celém světě. Během totality bylo u nás domácí vyučování pochopitelně nemožné, „soudruzi“ museli mít vše pod kontrolou, ale dnes už se u nás vyuču-

je asi v 300 – 400 rodinách. Osobně nemám nic proti institucionalizovanému školství, je to jistě výborná věc, ale je dobré mít i jinou možnost. V neposlední řadě hrálo roli i to, že jsme katolická rodina a katolických škol je u nás poskrovnu.

Musíte mít určitou kvalifikaci?

Je třeba doložit pouze maturitní vysvědčení a vyjádření pedagogicko – psychologické poradny.

Co je třeba zařídit, aby se děti mohly učit doma?

Rodiče jdou s dítětem prakticky normálně na zápis do školy, kterou si vyberou. Pak je třeba se domluvit s ředitelem školy, že vyučování bude probíhat doma, k tomu se vyplní žádost a také přiložit vyjádření ped. –

psycholog. poradny, což je ovšem jen (zbytečná) formalita.

Jak je to legislativně podloženo?

Dítě je žákem té školy, ve které je přihlášeno, škola si ho prověřuje na zkouškách, v pololetí a na konci školního roku. Je ovšem možno cokoli konzultovat během roku s učiteli.

Kdy jste začali a jak se sama k vyučování připravujete?

Na začátku jsem měla pochopitelně velké obavy, dokážu – li vůbec vlastní dítě něco naučit a tak jsem si to raději chtěla vyzkoušet. Začali jsem doma nultý ročník, takovou rozšířenější

předškolní přípravu. Hlavně jsme malovali, prohlíželi si knížky a podobně. Cílem nebylo zvládnout nějaké učivo, ale naučit se řádu; když maminka řekne, že se jdeme učit, tak jdeme, že se u toho sedí, neodbíhá se, úkol se dodělá a podobně. Šlo to výborně, ohromilo mě, jak jsou děti nadšenými žáky, jak moc se chtějí učit. Je to přímo jejich životní

potřeba, abych tak řekla. Nyní mi školní přípravy zabere prakticky minimum času, opravy uděláme hned spolu, ve chvíli kdy dítě samostatně pracuje, podívám se co nás čeká dál atd. Na rozdíl od učitelek ve škole mám jen dva žáčky.

Máte za sebou 2 roky výuky prvního syna a začínáte s druhým. Jak to zvládáte s ostatními dětmi?

Menší děti si většinou při vyučování hrají spolu, někdy je baví poslouchat co se učíme (spoustu si toho zapamatují, což se v budoucnu hodí!) a někdy se i aktivně zapojí. Když mají starší samostatnou práci, můžu se věnovat těm ostatním. V rámci pracovního vyučování jsme například pekli koláč, jeden loupal jablka, druhý vymazával plech, třetí dělal drobenku a čtvrtý míchal těsto a miminko spokojeně koukalo na ten firmol. Někdy je potřeba si navařit oběd dopředu už večer a různě se přizpůsobovat výuce, ale to všechno se dá zvládnout. Do domá-

cích prací se zapojují všichni. Hodně mi také pomáhá manžel, dokáže se postarat prakticky o všechno, umí i dobře vařit. I docela malé děti už do-

kážou vyndat prádlo z pračky, nacpat ho do sušičky a zmáčknout příslušný knoflík. Ještě se přitom ledacos naučí, když dostanou za úkol zmáčknout trojku, už budou vždycky vědět, jak vypadá trojka.

Co domácí výuka přináší vám i dětem?

Je to rozhodně více času na sebe navzájem i na jiné aktivity.

Nechybí jim školní kolektiv?

Kolektiv dětí mají v mimoškolních aktivitách, poměrně často se také scházíme s rodinami, kde se učí doma. Není nutné, aby kolektiv, se kterým se děti setkají, byl zrovna ten školní.

Postupujete podle běžných učebnic?

Používáme učebnice schválené ministerstvem školství. V učebnicích je dnes na trhu velmi velký a pestrý výběr při zachování vysoké kvality, což je skvělé, je možné využít také spoustu nádherných pomůcek a jsou i šikovné výukové programy na počítači, což děti vždy velmi uvítají jako příjemné zpestření. Na rozdíl od školy si můžeme koupit opravdu co nám nejlépe vyhovuje a nemusím hledět na to kolik učebnice stojí, protože kupujeme jen malé množství, kde rozdíl není tak

markantní, navíc se může dítě na výběru učebnic samo podílet, což ho také ohromně motivuje.

Máte osnovy?

Obsah učiva v každém ročníku je v podstatě daný. Domácí výuka však umožňuje určitou pružnost. U něčeho se můžeme zdržet déle, něco si naopak můžeme dovolit přeskočit. Výborné je mezioborové propojování témat, například všemi předměty. Dítě se učí vnímat souvislosti.

Měli jste nějaké problémy?

Problémy máme neustále, asi jako všichni rodiče. Někdy jsou děti rozjívěné, někdy se nesoustředí a asi největší problém při domácím vyučování je přestávka. Děti mají všechny své hračky po ruce a mají tendenci se okamžitě ponořit do hry, ze které je pak těžké je vytrhnout. Dokonce jsem si letos musela pořídit malý kovový zvonek, na který zvoním po každé přestávce. Funguje to!

Jaký máte režim?

V sedm budím děti, v půl osmé je snídane a v osm začíná škola. Konec školy je v půl dvanácté, ve dvanáct. Odpoledne už žádné úkoly neděláme, maximálně si procvičíme násobilkou třeba při jízdě autem a tak. Jeden den v týdnu máme odpolední vyučování. Rozvrh hodin je sice daný, ale dá se s ním libovolně pracovat podle potřeby.

Výhody a nevýhody?

Často jsem slyšela jak smutně rodiče popisují, že nástupem do školy se jim dítě jaksi „ztratilo, odcizilo...“ To se vám doma nestane. Největší výhodou asi je opravdu ten společný čas, pohled o tom co dítě zrovna dělá, čím se zabývá, co se učí. To společné objevování. Na druhou stranu člověka tíží zodpovědnost, co ho nenaučím já, to nebude umět, svým způsobem je to i stres, škola musí mít přednost před domácností, vařením atd. Někdy se to stíhá s takřikajíc jazykem na vestě, někdy se člověk musí smířit i s tím že určité věci prostě nestíhá.

Známkuje děti?

Známkuji spíše pro radost. Když získají kluci deset jedniček, dostanou samolepku a sbírají je tedy jen pro ty samolepky. Jinak ve škole, kde jsme zapsaní, se používá slovní

hodnocení. Známky jako nějaká výpověď o výuce tady nemají opodstatnění, když něco neumíme, děláme to tak dlouho, dokud se to nenaučíme a pak se jde dál.

Jak je to se zkouškami?

Zrovna tento týden jsme byli na pololetních zkouškách. Naše rodina i s hudebními nástroji zaplnila celou třídu. Děti si přinesli svoje výtvary, výrobky, pracovní sešity, portfolia atd. Nejdřív si s paní učitelkou hodně povíдали, co všechno dělali, popisovali co je na obrázcích, co se jim povedlo a

tak. Pak si napsali několik písemných testů, ze všech předmětů. Jsou to stejné testy jaké dělají děti navštěvující denně školu.

Setkáváte se často s nepocho- pením?

Spíš se setkáváme s tím, že někdo neví o této formě vzdělávání a diví se, že to vůbec lze. Samozřejmě určitý dojem exotičnosti to asi v okolí vzbuzuje, ale informovanost mezi lidmi se stále zlepšuje a rodin s domácí výukou přibývá, což je dobře.

Jak přijímají učení samotné děti? A jaké jsou ohlasy u dětí, které chodí do školy?

Jak které dítě, někdo je individualista, někdo zase silně touží zapadnout mezi ostatní, jsou také různá období, kdy jsou rádi, že nemusí psát ještě odpoledne úkoly, jindy by zase chtěli jít do školy, takže je to různé. Reakce školních dětí je také různá, často říkají „ty se máš, nemusíš do školy“, jejich pohled je samozřejmě také zkreslený. Slyšela jsem jednu nadšenou dívku, záviděla našim klukům, že se můžou učit doma, ale jen do chvíle než zjistila, že učitelé jsou rodiče – „To radši budu chodit do školy!“ zalekla se.

Vím, že kluci mají další aktivity. Jaké?

Učí se hrát na hudební nástroje, konkrétně violoncello a housle, chodí na JUDO, na výtvarku, keramiku, angličtinu, recitační kroužek a šachy.

Nějaký humor?

Před posledními zkouškami jsem při výuce neustále pletla lichoběžník a rovnoběžník. Syn mi řekl, že se bojí, abych to na těch zkouškách nepopletla.

Přeji pohodu a nejlepší výsledky v dalším učení a děkuji “Majdě” za ochotu podělit se o své zkušenosti, tentokrát v korespondenčním rozhovoru.

I. Ř.

Paní Bartoňová vybrala na doplnění osobnosti, které se také v dětství vzdělávali doma. Na ukázkou alespoň několik: Dante Alighieri – básník, lékař a politik (1265 – 1321), Smil Flaška z Pardubic – spisovatel a politik (1350 – 1403), Kryštof Harant z Polžic a Bezdržic – politik, hudebník, cestovatel, vojevůdce a spisovatel (1564 – 1621), Blaise Pascal – matematik, fyzik a filosof – nikdy nechodil do školy, vzdělával ho doma otec (1623 – 1662), Johann Wolfgang Goethe – velký spisovatel – otec ho učil 10 let, pak šel na univerzitu (1749 – 1832), Klement Metternich – politik a diplomat – až do univerzity doma (1773 – 1859), Alexandr Sergejevič Puškin – rus. básník – do 12 let (1799 – 1837), Edvard Lear – angl. spisovatel (nonsens) – nikdy nechodil do školy (1812 – 1888), Lev Nikolajevič Tolstoj – rus. spisovatel – do univerzity (1828 – 1910), Karolína Světlá – čes. spisovatelka (1830 – 1899), Thomas Alva Edison – vynálezce – nechodil do školy, autodidakt (1847 – 1931), Winston Churchill – angl. politik (1874 – 1965), Džáváharlál Néhrú – indický politik – do 15 let (1889 – 1964), Alberto Moravia – ital. spisovatel (1907 – 1990). Karel a František Schwarzenbergovi – historik a diplomat – byli až do maturity vzdělávání doma (1911 – 1986; 1913 – 1992).

DOPIS z Innsbrucku

Vážená paní Řehořová,

váš článek o **koupališti** mě velmi zaujal a zároveň vyvolal spoustu nezapomenutelných vzpomínek. Dokázala jste výstižně popsat atmosféru tehdejší doby. (*Jedná se zřejmě o vyprávění paní Hausmannové – pozn. red.*) Jsou to vzpomínky na krásné chvíle, na kamarády, na mládí. Stále mám před sebou obraz mého bratra, který, celý vystrašený, přiběhl v podvečer na koupaliště v domnění, že se mi něco stalo. Přitom jsem se právě naučil plavat. Coby osmiletý capart, z nadšení, že nejdu "ke dnu", jsem plaval a plaval. Přirozeně jsem zapomněl jít včas domů. Nemohl jsem se nikdy dočkat prázdnin. Sotva maminka odešla do práce, vrazil jsem housku nebo dvě do kapsy a už jsem byl k neudržení, kolikrát bez ohledu na počasí. Nejraději vzpomínám na ta tichá rána (no jo, v 8 nebo 9 byl na koupáku jen beznadějný případ), sluníčko začínalo hrát, vážky se proháněly nad hladinou, lesní ticho přerušovalo občasné křiknutí káněte, kroužícího ve výšce. Každá tůň v potoce měla svého "domácího" pstruha, který se při vyrušení mihnul jako stín a zmizel pod břehem. Tenkrát nebyly břehy ještě vypanelovány a les dosahoval na jednom místě až k vodě. I stará vrba se skláněla nad hladinu. Nepsaný zákon prikazoval prvnímu, co přijde, rozdělat oheň. Další přichodzí museli cestou vzít vše, co se dalo spálit. Jako kluci jsme tento "zákon" dodržovali a mám stále ještě dojem, že lesy kolem koupaliště už nikdy nebudou tak vzorně čisté. Kolikrát se nás

neznalí našich obyčejů ptali, proč za krásného počasí hoří oheň? Nedovedli jsme odpovědět. Otázkou jsme byli víc překvapeni než oni ohněm. Pro nás oheň prostě musel být! A věřte nebo ne, při každé návštěvě Vysokého mě najdete dole v "Mlejnkách", i když to tam už nevypadá jako dříve. Stačí zavřít oči a jsem kluk jako tenkrát. A opět slyším hlasy, smích, praskání ohně. No vidíte, kam až jste mě vašim článkem dostala. Neříká se tomu nostalgii? Co se týče plánu nového koupaliště v Kalifornii, asi to bude jediné možné řešení, které se nabízí. Nejsem tak zevrubně s celou situací seznámen, ale mohu dalším generacím jen přát, aby si uchovaly tak nezapomenutelné vzpomínky na jejich "koupák" jako my.

*S přátelským pozdravem
Luboš Albrecht, Innsbruck*

P.S. Skoro se stydím přiznat, že mám teprve krátký čas Internet a tím pádem přístup na vaše stránky. V každém případě budu i nadále Větrník sledovat a číst.

Článek o zesnulém Gustavu Ginzelovi, – překlad ze Sachsische Zeitung, Donnerstag 4. Dez., odkud jsme se to dozvěděli:

Poslední skleničku červeného vína na Gustava Ginzela od Jany Ulbrich:

Proslulý majitel Hnojového domu na Malé Jizerce zemřel. Ale legendy a dějiny přívětivého sýčka budou žít dál. Něco dobrého se v Gustavu Ginzelovi

již jednu srpnovou noc 1995 zlomilo. To když jeho proslulý Hnojový dům v malebné horské obci Jizerka (Malá Jizerka) úplně nahoře v severočeských Jizerských horách zachváti-

ly plameny a ničivý požár zničil s domem všechny báječné a podivínské věci, přístřeší, všechny kuriozity, vynálezy a exotické památky dovezené z cest, všechny fotky a pamětihodnosti, které tento dům dělaly obzvláště jedinečným. Zanikl legendární stereozáchod, pánsko dámský dvojjáchod. Zanikla vlastnoručně zhotovená antiznásilňovací postel. Zanikla strašidelná scvrklá lebka a mnoho dalších pozoruhodných památek, které si Gustav ze svých cest po světě přivezl. V novém Hnojovém domě se již Gustav necítil tak dobře. Přitom jeho bratr Wolfgang a bezpočet přátel a pomocníků dary a účinnou pomocí ho znovu s věrnou podobou postavili. Nový Hnojový dům již nikdy nebyl tím Gustavovým domem. A již nikdy

víc nepřijal tolik návštěvníků jako z tehdejšího

NDR, s jeho žerty, sekáním dříví a nekonečnými diskusemi o umíra-

jících jizerských lesích. Autokary s turisty ze západu přijížděly shlédnout báječný unikát na Malé Jizerce, hleda-

jíce něco strašně zanedbaného. Okukovat něco jako opičky v ZOO, co je jim předkládáno. Jednoho dne koncem

devadesátých let skončil také Gustav. Poslední rok se odebral se svou sestrou do bavorského Kemptenu onemocnělý depresemi a demencí. Minulý pátek zemřel jako 76ti letý v allgäurské nemocnici. (28. 11. 2008) Velmi mnoho lidí z bývalé NDR znalo Gustava Ginzela. A kdo ho neznal osobně, tak o něm jistě slyšel. Jak často musel při sklence červeného vína ve veselém kolektivu vyprávět kuriózní historky o svém domu.

Malicherných 354 Kčs musel se svými sourozenci 1964 zaplatit za zpusťosenou usedlost. Dům v poslední době sloužil jako stáj a byl plný 1 m silné vrstvy hnoje. Tak přišel k penězům, vyprávěl vždy se širokým úsměvem na rtech. Hnůj prodal na hnojivo a to mu nejen nahradilo kupní cenu,

ale ještě vydělal. To byl Gustav, jak byl oblíben a žil, mezi velkým okruhem přátel Hnojového domu. Návštěvníci přicházeli v letech 1970-1980 v houfech. V létě bylo denně 50 hostů, často více. V Hnojovém domě nocovalo na Silvestra až 300 lidí. Každé místo bylo obsazeno a to přijímali jako luxus, jistý luxus,

Hnojový dům měl jiný význam než kdyby měl teplé sprchy a další komfort. To byly hezké rozhovory, napl-

ňující společnost dobrodružnými prožitky, které zůstaly v paměti toho, kdo jednou Gustava navštívil. Nikdo nezapomněl na pohled na tandemový záchod, který visel nad pecí. Kdo byl nucen, musel ho použít. Zázitek: nad pecí byl záchod vždy teplý a nikomu nechyběla odvaha jak rychle zase slezl. Gustav znal jména všech svých hostů. Závěrem byli všichni jeho přátelé. Měl trik jak obelstít české úřady. Sudetský Němec, svérázný životní styl, chráněný díky dvojí státní příslušnosti podnikal cesty do dalekých zemí, také byl slyšet, když rebeloval proti komunistickému systému a kyslíčnicku šířícímu a znečištění v Jizerských horách, což dennodenně trapně dokumentoval, byl státu trnem v oku.

Provozovat ubytovnu mu zakazovali. Ale jak se mohl ubránit tomu, když ho přišli přátelé navštívit? Setkání opozice. Gustav nejmenoval nikoho, když se nevhodně objevila policie a chtěla kontrolovat doklady hostů, to jistě sami mohli, ale STASI si s nimi sedla za stůl. Hnojový dům byl v roce 1980 místem setkání německých a českých disidentů a prominentů. Gustavovými hosty byli Václav Havel, Heinz Eggert nebo Lothar de Maiziere. Nový Hnojový dům osířel. Nicméně k poutnímu místu na Malé Jizerce patří. Pravděpodobně bude jednou muzeem, muzeem vzpomínek na Gustava Ginzela a všechnu historii, kterou nám bude při sklence červeného vína vyprávět.

Volně přeložil Pavel Berka

P.S. A já si dovoluji říct, že s Gustou odešel "Duch Jizerských hor" Tak své-

rázný člověk a patron Jizerských hor se už nikdy nenajde. Zdraví mu zřejmě podlomil i pobyt přes zimu ve vyhořelém spáleništi bez topení. A tak nám zbudou vzpomínky na jeho krásné komentáře s promítáním jeho diapozitivů z celého světa. Když se v občanském průkazu uvádělo povolání, tak byl "krmič jelenů".

Čest jeho památce.

CESTOVÁNÍ

Vietnam – země nám neznámá

Není moc zemí, o kterých se ví tak málo jako o Vietnamu. A právě do Vietnamu jsme se s celou rodinou trochu neplánovaně vydali na několik měsíců. Bez větší přípravy jsme nasedli do letadla a vyrazili na cestu zahrnující

15ti hodinový let. Čím méně jsme o Vietnamu věděli, tím intenzivněji jsme svůj pobyt prožívali. A celkový dojem?

Překvapivě vynika-

jící! Vietnam nás totiž všechny hodně emočně zasáhl a jen stěží jsme se smířovali s tím, že já jsem po čtyřech a rodina už po dvou měsících museli svůj pobyt ve Vietnamu ukončit. Typicky český nepřiliš pozitivní postoj

k vietnamské komunitě se v nás během tamního pobytu diametrálně změnil ve velmi přátelský. Na Vietnam nyní vzpomínáme s nostalgií a jsme

přesvědčení, že se tam jednou vrátíme.

Celosvětově se Vietnam v posledních letech stává nejvyhledávanější destinací v jihovýchodní Asii. Není divu, patří totiž k posledním opomenutým exotickým místům, která mohou navodit tak neuvěřitelně romantické a překvapující zážitky. Člověk to ale musí vidět na vlastní oči, zažít na vlastní kůži, slyšet ty zvláštní zvuky, cítit to zvláštní pachy prosycené ovzduší...

Teprve po příjezdu do Vietnamu jsem zjistil, že téměř vše funguje jinak, než jsme zvyklí. Sotva se lze opřít o nějakou vlastní zkušenost nebo zvyk. A tak od prvního dne prožíváte jedno velké dobrodružství. Stěží teď na několika řádcích vyjádřím své nekonečné emocionální zážitky, kterých jsem do dnešního dne plný. Rád se s vámi ale podělím o několik poznatků, které vám tuto zemi alespoň maličko přiblíží. Nebudu však hovořit ani o politice ani o historii ani o tom, jak cestovat (snad někdy příště).

Co tedy Evropana ve Vietnamu nejvíce překvapí:

Vietnam je země socialistická. Komunismus má však podobu, kterou my osobně neznáme. V zemi většina lidí velice zdatně podniká a zdá se, že je to pro mnohé jediný způsob, jak přežívat. Sociální podpora je velmi omezená. Zdravotnictví a školství je na nízké úrovni. Důchodové zabezpečení prakticky neexistuje.

Vietnamská ekonomika roste neuvěřitelným tempem, již několik let přes 8 % ročně, a

životní úroveň se znatelně zvyšuje. Většina Vietnamců žije velmi skromně na velice nízké životní úrovni. Po všech válečných konfliktech, které pokračovaly po 2. světové válce až do sedmdesátých let, se země rychle vzpamatovává.

Vietnamci jsou prevelice přátelští. Vždy dají najevo, že vás rádi vidí a chtějí si s vámi pohovořit. Milují děti, do malých běloušků jsou přímo poblázněni. V celé zemi je možné se pohybovat bezpečně a měli jsme dokonce větší pocit bezpečí – i po setmění – než u nás.

Populační boom po válce způsobil, že ve Vietnamu dnes žije přes 80 milionů lidí, samotné Ho Či Minovo Město (původně Saigon) má necelých 7 milionů obyvatel! Ve vietnamských rodinách žije pospolu několik generací. Mladá generace se stará o stárnoucí rodiče. Jejich domy ve městech jsou většinou dvoupatrové, v přízemí, připomínajícím garáž, prodávají zboží a v prvním patře má rodina vlastní byt.

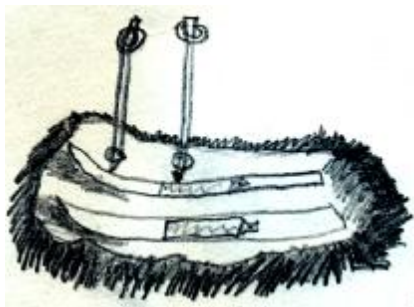
Ve skutečnosti však prožívají Vietnamci svůj život na ulici. Před domem sedí na nízkých stoličkách a klábosí, hrají stolní hry, vaří a jedí oběd, pozorují kolemjdoucí... V domě patrně pouze spí. Celá populace je velmi mladá, asi 80 % obyvatel je mladší 30ti let. Na staré lidi narazíte jen výjimečně.

*Ivo Kubálek
– pokračování příště.*

SPORT

Vysocký ski – klub pořádá 3. ledna závody v obřím slalomu jako **1. závod Libereckého poháru**. 50 účastníků – nejmladších dětí – ve 4 kategoriích z oblasti západních Krkonoš a Ještědska. Byl mezi nimi i jeden Polák (8. místo). 24. ledna **4. závod**.

9. a 10. ledna několik desítek pracovníků firmy **Subterra** absolvovalo závody v obřím slalomu a slalomu speciál a v běhu.

Celorepublikového **mistrovství** Odborového sdružení Českých drah 16. a 17. ledna se zúčastnilo kolem stovky **železničářů**. Závody v obřím

slalomu, slalomu a kombinaci.

Ve stopě 1. středoevropské padesátky na tratích 55, 50, 25 a 10 km 7. února vyrazí od sokolovny (7.00 – 10.00 hodin) po 32. účastníci na turistickou akci v okolí Vysokého.

Autoskiering ve Sklenařicích

Dne 24. ledna pořádala firma J & J Noskovi ve Sklenařicích závody v autoskieringu. Na start se postavilo celkem 61 závodních dvojic, z toho 23 automobilů v provedení 4 x 4 a 38 automobilů s jednou hnací nápravou. Od 9 hodin se konaly tréninkové jízdy a ve 13 hodin to vypuklo naostro. Po odjetí dvou soutěžních kol postoupilo z obou kategorií 10 dvojic do finále. Ve „dvoukolkách“ zvítězili Kudrnáč – Fuksa a ve „čtyřkolkách“ Plichta – Buriánek. Počasí se opravdu

nevyvedlo. Většinu dne byla mlha a teplota okolo nuly, to se podepsalo na kvalitě trati, která byla místy vydřená až na hlínu. Diváky to ale neodradilo. Přišlo jich fandit 960. Celou akci lze považovat za velice vydařenou. Bližší informace naleznete na www.cwc.cz.

Vojtěch Regál

SPOLEČENSKÁ KRONIKA

Narození

Dne 6. prosince 2009 se narodil Jiřině Preisslerové a Janu Sedláčkovi syn Vojtěch Sedláček.

*Do dalších let přejeme
hodně zdraví a štěstí!*

Životní jubilea

Vysoké nad Jizerou

Karel Bartoníček 85 let
Hana Holečková 70 let
Eva Jarůšková 82 let
Hedvika Kellnerová 82 let
Danuše Martincová 76 let
Hana Šírová 83 let
Josef Bartoníček 79 let
Milada Bažantová 83 let
Milada Dlabolová 75 let
Karel Haas 78 let
Bohumír Hajný 91 let
Júlie Hladíková 81 let
Maruše Kobrová 71 let
Štefánia Nečásková 79 let
Jiří Pičman 71 let
Věra Rónová 79 let
Věra Voříšková 91 let

Sklenařice

Ludmila Habová 96 let
Eva Kavanová 79 let
Ladislav Metelka 86 let
František Patočka 78 let
Jarmila Patočková 86 let
Milena Patočková 76 let
Josef Nosek 77 let
Bohumil Vondrák 90 let

Horní Tříč

Alenka Vránová 76 let
Miloš Hrubý 85 let

Ludmila Stehlíková 90 let
Ing Jiří Svoboda 72 let
Josef Škoda 85 let
Anna Vránová 81 let

Stará Ves

Josef Filounek 78 let
Danuška Vodsed'álková 75 let
Helmut Stiller Stará Ves 70 let

Všem jubilantům blahopřejeme!

Úmrtí

Dne 29. 11. 2008 zemřel pan **Bohumil Martinec** z Helkovic ve věku nedožitých 90 let.

Dne 1. 12. 2008 zemřela paní **Marie Skrbková** roz. Šturmová z Jesenného ve věku 88 let.

Dne 6. 12. 2008 zemřela paní **Běla Jeníková** (v Rokytnici - vdova po amatérském malíři Ladislavu Jeníkově) ze Sklenařic ve věku 87 let.

Dne 1. 12. 2008 zemřela v Rokytnici nad Jizerou paní **Jindřiška Jandová** roz. Kuřová, vysocká občanka (snacha správkyně muzea Františky Jandové) ve věku 84 let.

Dne 25.12.2008 zemřela paní **Žofie Zitová** z Vysokého nad Jizerou ve věku 81 let.

Dne 31.12. 2008 zemřela paní **Marie Janoušková** roz. Kučerová ze Staré Vsi ve věku nedožitých 88 let.

Dne 7.1. 2009 zemřela v Jindřichově Hradci paní **Karla Žalmanová** (z vysockého rodu) ve věku nedožitých 86 let.

Dne 15. 1. 2009 zemřela ve Vysokém nad Jizerou paní **Miloslava Hausmannová** (dlouholetá autorka vysockých vzpomínek ve Větrníku) ve věku 84 let.

Dne 19.1. 2009 zemřela v Praze paní **Libuše Erbsová** (*osobnost vysoké Národní divadelní přehlídky*) ve věku 88 let.

Dne 24. 1. 2009 zemřela paní **Anna Nečásková** („Kudeřová“) z Vysokého nad Jizerou ve věku 90 let.

Dne 27. 1. 2009 zemřel pan **Jaroslav Čermák** ze Staré Vsi ve věku nedožitých 67 let.

*Všem pozůstalým vyjadřujeme
upřímnou soustrast*

Poděkování

Dovoluji si touto cestou poděkovat všem, kteří se přišli rozloučit s mým manželem Jaroslavem Bucharem. Děkuji za slova útěchy, květinové dary a projevy soustrasti.

Lidmila Bucharová

ROK 2008

Věková struktura obyvatel : Helkovic – muži 22, ženy 9 = 31, průměrný věk 44,58; **Tříč** – m 65, ž 67 = 132, pv 43,42; **Sklenařice** – m 99, ž 90=189, pv 41,87; **Stará Ves** – m 25, ž 26 = 51, pv 50,96; **Vysoké** – m 462, ž 434 = 896, pv 39,86

Celkem: m 673, ž 626 = 1299, pv 41,07

Stav obyvatel k 1. 1. 2008 – 1321, narození 10, úmrtí 20, přihlášení 17, odhlášení 29

K 1. 1. 2009 – 1299

Uzavřeno 8 manželství, z toho 3 církevní

Věkové složení: do 6 let 73, 7 – 18 162, 19 – 30 208, 31 – 40 209, 41 – 50

139, 51-60 187, 61 – 70 158, 71 – 80 93, 81 – 90 62, 91 – 100 8

Dům penzion pro důchodce

20 bytů, 22 obyvatel – po paní Kašubiakové se v dubnu nastěhovala paní A. Doubková, v srpnu se odstěhovala paní Kuncová – od září manželé Nedomlelovi, v červnu zemřel pan Halíř – od listopadu paní Lukšová (Tříč), po úmrtí paní Bimové od června paní E. Poloprutská

Ještě ke svatbě na Mexiku. Omluva za chybné údaje o ženichovi. Správně je JUDr. Jan Urbanec Poděbrady.

(Někteří avizovaní účinkující nemohli z důvodu nemoci na předvánočních oslavách vystoupit – a sice Slávka Hubačiková pro důchodce, předvánoční koncert ve sboru se nekonal a Satori nepřijeli na rozsvícení vánočního stromku.)

Přejeme všem čtenářům Větrníku příjemný rok 2009 strávený ve zdraví.

Mikulášská setkání důchodců a dětí na diskotéce se vydařila.

Poděkování za mikulášské odpoledne

Děkujeme všem organizátorům, kteří pro nás

Vysoké připravili
a milý podvečer
še.

vánoční atmosféru
na náměstí a pěknými
lých i velkých – flét-
z Jablonce nad Jize-
tačního kroužku Ivy
ho dívčího tria, diva-
konoš s ukázkou ze

příjemné odpoledne
v sobotu na Mikulá-

Podařilo se navodit
rozsvícením stromu
vystoupeními ma-
nového souboru ZUŠ
rou, vysokého reci-
Řehořové, pěvecké-
delního souboru Kra-
hry Betlémská

hvězda. Na návštěvníky dýchl závan Vánoc,
uvolnění a pohody, kterou v tom současném
zběsilém životním tempu všichni opravdu
potřebujeme. Nikdo nás do ničeho nenutil,
nic po nás nechtěl, nemuseli jsme nic dělat,
jen si tak po sousedsku povídat se známými,
něco pojíst a popít, každý, jak sám chtěl,
zkrátka pohoda.

Takže díky, organizáto-
ři, díky za zdařilou akci.

Mgr. Jarmila Novotná

Zpravodaj MěÚ Vysoké nad Jizerou - Větrník 1-2/2009, ikonky Štěpánka Skal-
ská, Josífek Bartoň a Eva Strnádková, redakce: Ivana Řehořová,
náklad 470 ks, cena 10 Kč. Příspěvky zasílejte do 25. dne
sudého měsíce do městské knihovny tel: 481 540 278
nejlépe přílohou na vetrnik@vysokenadjizerou.cz. Vytiskl H&H Servis 2009.